

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 233/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Prachová & Pobijak, s. r. o., Pribinova 20, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaniach vedených pod sp. zn. 52P/245/2024 a sp. zn. 5Em/4/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a chronológie vykonaných procesných úkonov poskytnutej okresným súdom vyplýva, že sťažovateľ podal 22. apríla 2024 na okresnom súde návrh na úpravu rodičovských práv a povinností k dvom maloletým synom. Napadnuté konanie je okresným súdom vedené pod sp. zn. 52P/245/2024 (sťažovateľ nesprávne uvádza sp. zn. 52P/165/2024). Výkon rodičovských práv a povinností k maloletým bol dovedty upravený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 39P/113/2020 zo 6. októbra 2022. Okresný súd v napadnutom konaní uznesením z 11. novembra 2024 ustanovil maloletým kolízneho opatrovníka (Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, pracovisko Senec). Následne v decembri 2024 určil termín prvého pojednávania vo veci na 18. marec 2025. Uznesením z 12. marca 2025 súd návrh otca na pribratie osobitného subjektu do konania z 22. januára 2025 zamietol. Dňa 18. marca 2025 súd vo veci vykonal pojednávanie a dokazovanie výsluchom rodičov. Okresný súd uznesením č. k.

52P/245/2024-224 z 24. marca 2025 nariadil neodkladné opatrenie tak, že maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky (povinnej) a sťažovateľovi bol vo vzťahu k maloletým upravený styk. Uznesením z 29. apríla 2025 nariadil okresný súd znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 14CoP/82/2025-462 z 19. júna 2025 uznesenie okresného súdu o neodkladnom opatrení z 24. marca 2025 zrušil. Okresný súd uznesením z 31. júla 2025 zamietol návrh sťažovateľa z 20. marca 2025 na zmenu kolízneho opatrovníka, zamietol návrh sťažovateľa z 20. marca 2025 na pribratie komisára pre deti a zamietol návrhy sťažovateľa zo 14. júla 2025 a z 29. júla 2025 na pribratie osobitného subjektu (Rady pre práva dieťaťa) do konania. Dňa 27. novembra 2025 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok č. 57/2025 vypracovaný ustanovenou znalkyňou PhDr. Erikou Tkáčovou. Dňa 4. decembra 2025 okresný súd vo veci vykonal pojednávanie a dokazovanie výsluchom znalkyne. V rámci pojednávania sa rodičia vyjadrili, že sa chcú dobrovoľne zúčastniť sociálno-psychologického poradenstva, vzhľadom na to okresný súd odročil pojednávanie na 3. február 2026 s odporúčením, aby do termínu pojednávania rodičia absolvovali sociálno-psychologické poradenstvo na účely zlepšenia rodičovskej komunikácie a obnovy vzťahu maloletých detí k otcovi. Dňa 4. decembra 2025 bola okresnému súdu doručená námietka zaujatosti otca proti kolíznemu opatrovníkovi a jeho návrh na zmenu kolízneho opatrovníka. Uznesením 8. decembra 2025 okresný súd zamietol návrh otca na zmenu kolízneho opatrovníka z 25. augusta 2025. Dňa 23. januára 2026 bola okresnému súdu doručená opätovná námietka zaujatosti otca proti kolíznemu opatrovníkovi a ďalší návrh na zmenu kolízneho opatrovníka. Dňa 28. januára 2026 boli súdu doručené dva návrhy otca na nariadenie neodkladného opatrenia. Uznesením z 2. februára 2026 okresný súd zamietol návrh otca z 21. januára 2026 na zmenu kolízneho opatrovníka. Dňa 3. februára 2026 okresný súd vo veci vykonal pojednávanie, v rámci ktorého právny zástupca otca oboznamoval ostatných účastníkov so svojimi písomnými vyjadreniami doručenými súdu po stanovenej lehote. Súd odročil pojednávanie na 19. marec 2026 a zaviazal rodičov, aby zabezpečili účasť maloletých detí na termíne pojednávania. Dňa 5. februára 2026 vyrubil súd otcovi súdne poplatky za námietky zaujatosti. Dňa 13. februára 2026 doručoval súd návrhy otca na nariadenie neodkladných opatrení kolíznemu opatrovníkovi s výzvou na vykonanie šetrenia v rodine maloletých. Dňa 19. februára 2026 požiadal kolízny opatrovník o predĺženie lehoty do 27. februára 2026. Súd povolil kolíznemu opatrovníkovi predĺženie lehoty na podanie správy do 25. februára 2026. Dňa 26. februára 2026 bola súdu doručená správa kolízneho opatrovníka. Uznesením z 26. februára 2026 nariadil súd neodkladné opatrenie, ktorým uložil matke informačnú povinnosť voči otcovi o zdravotnom stave maloletých detí a o ich školských výsledkoch. Uznesením z 26. februára 2026 súd druhý návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým navrhoval, aby súd zveril maloleté deti do jeho osobnej starostlivosti do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej a aby styk maloletých s matkou nebol určený, zamietol. Proti tomuto uzneseniu otec 13. marca 2026 podal odvolanie. Dňa 19. marca 2026 súd vo veci vykonal pojednávanie, v rámci ktorého vypočul maloleté deti a otca, a odročil termín pojednávania na 5. máj 2026 na účely doplnenia dokazovania na základe návrhov účastníkov konania. Dňa 25. marca 2026 si súd vyžiadala od príslušných subjektov (obec [REDAKOVANÉ], vyšetrovateľ) účastníkmi navrhované dôkazy. Následne po doručení vyjadrení účastníkov konania k odvolaniu otca bude spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní otca proti uzneseniu z 26. februára 2026.

3. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5Em/4/2025 sa sťažovateľ návrhom doručeným okresnému súdu 13. augusta 2025 domáha výkonu rozhodnutia o úprave práv a povinností k maloletým sťažovateľom. Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/113/2020-458 zo 6. októbra 2020, ktorým bola schválená dohoda rodičov o striedavej osobnej starostlivosti o maloleté deti. Sťažovateľ podaniami z 21. novembra 2025 a 5. januára 2026 žiadal okresný súd, aby v jeho veci nariadil pojednávanie. Okresný súd uznesením z 30. januára 2026 ustanovil kolízneho opatrovníka, ktorému určil povinnosť v lehote do 30 dní vykonať pohovor s maloletými deťmi. Následne okresný súd nariadil pojednávanie na 30. apríl 2026.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti postupu okresného súdu v napadnutých konaniach podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Napriek skutočnosti, že návrh na výkon rozhodnutia bol na príslušnom súde podaný 13. augusta 2025, súd do dňa podania ústavnej sťažnosti nevykonal v konaní vedenom pod sp. zn. 5Em/4/2025 ani jeden procesný úkon.

b) Napriek platnej rodičovskej dohode o striedavej osobnej starostlivosti matka dlhodobo a opakovane bráni výkonu rodičovských práv sťažovateľa, pričom styk maloletých s otcom je nepredvídateľný, nesystematický a fakticky závislý výlučne od rozhodnutí matky. Rovnako tak i súd a kolízny opatrovník obmedzujú sťažovateľa v jeho rodičovských právach, a to bagatelizovaním vzniknutej situácie a vedením súdneho konania vo veci samej neefektívnym spôsobom. Sťažovateľ namieta, že je dlhodobo vylúčený z informovania o zdravotnom stave detí a zo spolurozhodovania o podstatných otázkach ich života. Nariadením neodkladného opatrenia o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky, ktoré bolo následne krajským súdom zrušené, boli maloleté deti odtrhnuté od bežného vzťahu s otcom, čo má jednoznačne negatívny dopad na ich psychický a emočný vývoj. Sťažovateľ zastáva názor, že faktické nedodržiavanie režimu striedavej osobnej starostlivosti môže u sťažovateľa ako ukrátejanej strany viesť k porušeniu rodičovských práv na úrovni zákonnej a v prípadoch zásahu do samotnej podstaty práv aj v rovine ústavnej. Okresný súd ignorovaním faktov predkladaných sťažovateľom do súdneho spisu (o nedodržiavaní povinnej školskej dochádzky maloletými, zhoršenom školskom prospechu, obmedzenom prístupe k zdravotnej starostlivosti a nezúčastňovaní sa spoločenských ani školských aktivít) vytvára stav bezprostredného rizika ďalšieho prehlbovania narušenia vzťahu maloletých s otcom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Em/4/2025:

5. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručou 21. januára 2026 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Em/4/2025. Uznesením č. k. III. ÚS 152/2026-13 z 26. februára 2026 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá ako

zjavne neopodstatnená. Ústavný súd posúdil postup okresného súdu v napadnutom konaní ako plynulý, a to napriek identifikovanému kratšiemu obdobiu nečinnosti okresného súdu od podania návrhu (august 2025) do vydania uznesenia o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletým, pričom však zohľadnil, že v tomto období, keď okresný súd v napadnutom konaní navonok nevykonal žiadny relevantný úkon, v súvisiacom konaní vedenom pod sp. zn. 52P/245/2024 bolo vykonané pojednávanie (4. decembra 2025), na ktorého zistenia musel v napadnutom konaní prihliadnúť. Ústavný súd nevyhodnotil ani celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania ako neprimeranú. Predmetné uznesenie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 9. marca 2026.

6. Sťažovateľ sa aktuálne prerokovávanou ústavnou sťažnosťou, ktorá je zhodne ako predchádzajúca ústavná sťažnosť založená na namietaných prietáhoch v napadnutom konaní, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a jemu korešpondujúceho práva podľa čl. 8 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavnú sťažnosť sťažovateľ doručil ústavnému súdu len jeden deň po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 152/2026, v ktorej ústavný súd uskutočnil kvázimeritórny prieskum postupu okresného súdu v napadnutom konaní a v ktorej ústavný súd nevyhodnotil nečinnosť okresného súdu ako takú, ktorej intenzita by dosahovala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy či práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uplynutie časového odstupu jedného dňa od momentu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o ostatnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (9. marec 2026) do dňa predloženia nového podania sťažovateľa (10. marec 2026), v dôsledku ktorého už *prima facie* nemohlo dôjsť k žiadnej zmene skutkového stavu podstatného pre rozhodnutie o existencii zbytočných prietáhov, je možné v prípade aktuálne prerokovávanej ústavnej sťažnosti hovoriť o zjavne bezúspešnom uplatňovaní nároku na ochranu ústavnosti zo strany sťažovateľa. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K napadnutému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 52P/245/2024:

7. Sťažovateľ v príčinnej súvislosti s neefektívnym postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 52P/245/2024, v dôsledku ktorého mu je podľa jeho slov bránené vo výkone rodičovských práv, namieta porušenie základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 68/2025-9 z 11. februára 2025 odmietol ústavnú sťažnosť, ktorou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v totožnom konaní.

8. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu na úpravu, resp. zmenu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, t. j. ide o prednostnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu.

9. Ústavný súd preskúmal postup okresného súdu, konštatujúc, že s výnimkou úvodnej fázy napadnutého konania, keď bolo nedôvodne jeho predmetom riešenie otázky príslušnosti konajúceho súdu, pre ktoré okresný súd rozhodol o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletým až po takmer siedmich mesiacoch od začatia konania, bol jeho postup v napadnutom konaní plynulý, bez dlhších období neodôvodnenej nečinnosti. Okresný súd riadne vo veci konal, uskutočnil štyri pojednávania, vykonal znalecké dokazovanie a rozhodoval o dvoch návrhoch sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia. V snahe zabezpečiť dodržiavanie rodičovských práv sťažovateľa uznesením z 26. februára 2026 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil matke informačnú povinnosť voči otcovi o zdravotnom stave maloletých detí a o ich školských výsledkoch. Možno prisvedčiť sťažovateľovi, že za neefektívny možno označiť postup okresného súdu v súvislosti s nariadením neodkladného opatrenia z 24. marca 2025 *ex offio*, ktorým boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky a ktoré bolo uznesením krajského súdu č. k. 14CoP/82/2025-462 z 19. júna 2025 zrušené z dôvodu absencie potreby bezodkladnej úpravy pomerov. Avšak aj vzhľadom na obdobie, o ktoré sa predĺžilo napadnuté konanie v dôsledku prijatia a následného zrušenia predmetného neodkladného opatrenia, v trvaní približne štyroch mesiacov nemožno postup okresného súdu považovať za vyznačujúci sa takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy.

10. Snaha okresného súdu konať vo veci plynule je podľa ústavného súdu marená správaním sťažovateľa, a to podávaním návrhov na pribratie rôznych subjektov do konania (celkovo 5), návrhov na zmenu kolízneho opatrovníka a námietok zaujatosti kolízneho opatrovníka (celkovo 3), čomu zodpovedá aj postup okresného súdu vyžadujúci si určité časové obdobie na procesné vysporiadanie sa s označenými návrhmi sťažovateľa. Ani podávanie početných vyjadrení, doplnení opravných prostriedkov, nových návrhov na doplnenie dokazovania či prezentovanie písomných podaní právnym zástupcom sťažovateľa doručených súdu po stanovenej lehote v deň pojednávania konaného 3. februára 2026 nesvedčí o záujme sťažovateľa na odstránení stavu jeho právnej neistoty a možno konštatovať, že sťažovateľ svojím správaním nezanedbateľným spôsobom ovplyvnil postup konajúceho súdu a prispel k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd nespochybňuje možnosť sťažovateľa využívať procesné prostriedky, ktoré mu právny poriadok štátu poskytuje, avšak s touto možnosťou je previazaný následok vo forme predĺženia konania. Ústavný súd v danej súvislosti pripomína, že aj v súlade s platnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane podľa ESLP nemožno pričítať štátu zodpovednosť za priet'ahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (k tomu pozri rozsudok ESLP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 vo veci Dostál proti Českej republike, § 220).

11. Celková doterajšia dĺžka napadnutého konania (približne 23 mesiacov) a jeho doterajší priebeh determinovaný charakterom a predmetom konania, skutočnosťou existencie ojedinelého neefektívneho postupu zo strany okresného súdu, ako aj okolnosťami týkajúcimi sa správania sťažovateľa nesignalizujú takú intenzitu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, ktorá by mala za následok zásah do samotnej podstaty označených hmotných práv, a tak umožnila ústavnému súdu prijať záver o porušení označených práv sťažovateľa. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú

12. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu